

Twee handen

Andrea Kluitmann

'Eenentwintig jaar,' had haar moeder gezegd toen ze vroeg hoe lang nonkel Stan al dood was. Maar ze vroeg het vanwege het kistje. In die hete zomer waarin haar oom plotseling was overleden, hadden zij het kistje verstopt. Marie droeg een lichtblauw jurkje dat veel te mooi was voor haar. Toen ze het gat in het gras groeven, achter bij de grote weg, leek ze bij de hemel te horen zo blauw. Ze hadden de vrachtauto niet gezien omdat Marie vond dat haar favoriete handschoen de mensen over 1000 jaar wél iets kon vertellen. 'Nietes, omdat het er maar één is, sufferd,' had ze gezegd. 'Alsof we maar één hand hebben.'

'Maar die andere handschoen ben ik afgelopen winter kwijtgeraakt.' Niet echt kwijt, dacht ze.

Ze had nooit iets verteld over de tijdcapsule en de handschoen. Vele jaren later wilde ze wel, maar toen gingen Maries ouders haar ontleden. Marie zou waarschijnlijk iets kleiner zijn, ze zou ook zo'n felgekleurd rokje dragen en over haar studie in de grote stad vertellen. En toen zei Maries vader iets over twee handen op één buik.

Het kistje was er nog. De stippeltjes waren iets bleker dan die op de handschoen die ze uit haar tas trok. Ze legde hem op de andere en deed het kistje weer terug. Twee handen.

Andrea Kluitmann (1966) is germaniste en vertaler. Ze vertaalt kinder- en jeugdliteratuur, romans, graphic novels en filmscripts in haar moedertaal, het Duits. Ze vindt dat vertalen lijkt op schrijven, maar dan met een reling ernaast. Ze doet het allebei met veel plezier.

Het verhaal 'Ik heb altijd gehouden van het standaardantwoord dat mijn moeder gaf als ik naar dode mensen vroeg: "Hij/zij is al zo lang dood, die komt al weer bijna terug." Gesneuveld in het zkv. De lange versie omvat 379 woorden en dan mag er van die handschoenen ook nog een bolletje worden gemaakt.'